

Hody hody do provody

Ukrytá za záclonou jsem na ulici sledovala kluky s pomlážkami. Většinou chodili po dvou, občas to byla celá banda, a našlo se i pár sólistů. Nesli košíčky, ale i plátěné tašky, a některým se bouchaly kapsy. Snažila jsem se rozpoznat, jestli je znám, a trnula jsem, jestli zabočí k nám do baráku. Samozřejmě by mě mrzelo, kdyby nikdo nepřišel. Jednak jsem si dala hodně práce s barvením vajíček, ale hlavně by bylo hodně trapné, kdybych zítra o přestávce ve škole nemohla vyjmenovávat, kdo všechno u nás byl.

Jenže když už někdo zazvonil, stálo mě velké přemáhání otevřít dveře. Ještě tak nejlepší bylo, když přišla celá parta, kluci mě obestoupili, zašumlovali Hody hody do provody, pošmrklali pomlážkami, kam jen jimi dosáhli, sáhli po vajíčku do misky a zase vypadli. Byl to většinou takový šrumeček, že jsem nemusela dělat vůbec nic.

Ale když přišli dva, nebo dokonce jen jeden, stála jsem tam jako tvrdé Y. Nedokázala jsem se s pištěním rozeběhnout a utíkat. Ono ani nebylo kam, přes obývací k sobě do pokojíčku jsem nechtěla. A tak jsem se nechala poplácat pomlážkou, celá toporná a stažená jsem čekala, až kluk odříká koledu a bude tomu konec.

Kluci mě honili po zahradě, vyběhla jsem až na ulici, slýchala jsem od spolužaček, a co teprve jsem slyšela na táboře, kde jsem se sešla s děvčaty z Moravského Slovácka! Tam asi ten výskot, pořádná šlehačka, vysoké vyskakování do vzduchu i polévání vodou bylo stejně přirozené, jako je dýchání. Ale tam u nás v Sudetech, kde nebyla tradice, a hlavně když to někdo nemá v krvi, tam bývala koleda stresující záležitostí. Pro mě teda určitě.

Když pak byly děti malé, obešel s nimi Vašek sousedky, sousedé zase s dětmi přišli s pomlážkou na panáka, a to bylo všechno. A taky u dveří zvonily party dětí z okolí, ani jsem je neznala. Barvila jsem pro ně vajíčka a přidávala čokoládová, ale když si začaly říkat o peníze, přestala jsem jim otevírat.

Teď jsem první rok na vesnici a vůbec netuším, co mě čeká. Možná je zvykem, že se s pomlážkou obchází sousedé? Už zas trnu, jak se nebudu umět pomlázce zasmát, o

radostném pištění nemluvě.

A přitom cítím někde v hloubi duše, že tohle bývala, že to může být krásně živočišná záležitost, že je to akt plný ženskosti a oslava mužství, ke kterému patří výskání, šlehání pomlázkou přes lýtka a divoký úprk studenou a nízkou trávou. A trochu závidím všem, kdo si pomlázku dokážou prožít a užít jako oslavu probouzejícího se jara a nastávající plodnosti země.

Moc se mi to líbí. V úkrytu za záclonou.

Vyšlo na Zvířetníku 27. 3. 2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/velikonocni-zvyky-0nv-/p_zviretnik.aspx?c=A180326_202036_p_zviretnik_kosa

{fshare}